

Bijbels perspectief

Het woord van de week

1 Corinthiërs 6:19

Of weet gij niet... dat gij niet van uzelf zijt?

Staat Paulus, die deze woorden schrijft, niet enorm ver van tenminste onze werkelijkheid? Dit spreekt toch vrijwel niemand meer aan - zeker niet degenen buiten de kerk. Maar ook menigeen binnen de kerk heeft aan een dergelijke boodschap al lang geen boodschap meer. Immers, als er iets centraal staat in onze tijd, en vanuit met name de hulpverlening vol vuur wordt gepropageerd, dan is het wel 'het realiseren van jezelf'. Het opkomen voor jezelf. Neem bijvoorbeeld de psychologie vandaag en duik in haar gedachtegoed en je ontdekt dat, zelfs onder christelijke noemer, de mens en het goede van die mens voorop staat. En hoe groot is de invloed van dergelijk gedachtegoed tegenwoordig op de verkondiging tot in het pastoraat.

Is het dáárom dat er voor de boodschap van het sterven aan jezelf - het ik - zo goed als geen plaats meer is? Het accent ligt in de meeste gevallen al lang niet meer op sterven aan je 'ik' maar veel meer op het waardevolle van elk mens voor God en hoe dat gekoesterd en gestimuleerd mag worden. Hoe 'warm' en 'liefdevol' klinkt in deze niet het spreken over een 'parel in Gods hand zijn'. Een tekstvers als het gekozen vers is voor velen deprimerend en wordt als belemmerend ervaren in de persoonlijke ontwikkeling en dat laatste is toch iets dat God voorstaat?

Zijn we dan wel van onszelf? Staat God echt het persoonlijk ontwikkelen, in de zin van opkomen voor jezelf en het jezelf realiseren, voor? Staat een tekstwoord als dat gekozen voor deze week een persoonlijk ontwikkelen dan niet in de weg? Is het spreken over 'parel in Gods hand' dan niet goed?

Ik denk dat het goed is om de tekst nu in het geheel weer te geven: *Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Wie bewoont de tempel? Ik of Gods Geest? Ofwel, wie zit er op de troon van mijn leven? O zeker, de mens is kostbaar in Gods ogen, anders had Hij daarvoor zijn Zoon niet gegeven. Maar besef ik wel dat ik een gevallen mens ben, een zondaar en op grond daarvan naar Gods Woord de dood verdien? Dat ik van nature geneigd ben het kostbare stuk te laten vallen?*

Nergens kan ik vanuit Gods Woord opmaken dat ik 'beter' wordt, laat staan per definitie 'goed' kan heten, door me zelf te realiseren. Ik word pas mezelf, dat wil zeggen mens in de zin als door God oorspronkelijk bedoeld, door te erkennen - te belijden - wie en wat ik ten diepste ben en vervolgens Hem te vragen me te laten delen in de dankzij Golgotha beschikbaar gekomen genade in Jezus Christus. Opkomen voor mezelf betekent in Gods Woord mezelf verliezen, Hem in bijvoorbeeld moeilijke omstandigheden van welke aard ook de volle ruimte te geven. Dan pas en dan alleen ben ik voor God een parel van waarde! Oswald Chambers zegt ergens in 'Geheel voor Hem': 'Zijn wij tot de erkenning gekomen dat ons lichaam de tempel is van de Heilige Geest? Zo ja, laten we dan zorgen het onbevlekt voor Hem te bewaren.' Wij moeten, zegt hij terecht, zorgen voor 'het bewuste deel', God zorgt voor het 'onbewuste deel'. Van wie bent u? Ik weet van wie ik ben!